CASA MEMORIALĂ BABE RUTH SAU CULTUL COPILĂRIEI

Aşa cum însemnam în corespondenţa trecută, una din modalităţile cele mai izbitoare prin care se poate demonstra nevoia americanului, de copilărie, fuga de excesiva „maturizare", înnăsprire şi cruzime a marilor oraşe, goana instinctului după „inocenţă" — este uimitoarea (pentru un ochi european) popularitate a basseball-ului, această îndeletnicire ce ţine mai de grabă de joc decît de sport. Capacitatea fizico-intelectuală de a intercepta un fel de minge cu-n fel de bătaie, ca la turcă-n curtea şcolii, este aici, între Atlantic şi Pacific, aşezată mai presus pe scara valorilor decît dezlănţuirile reale de forţă de tipul boxului sau unui 10 000 m. Iar aşii basseball-ului cunosc în viaţă ori după moarte o preţuire egală cu aceea oferită lui Thomas Jefferson sau Marck Twain. Unui mare campion de box precum a fost Jack Dempsey, i se consacră o expoziţie: unui mare campion al basseball-ului, cum a fost Babe Ruth un muzeu. Dincolo sau pe deasupra aspectului simpatico-anecdotic al lucrurilor, înţelegi că la ora de faţă a civilizaţiei super-tehnicizate, foamea de infantilităţi a devenit cronică. Şi că nimic nu pare mai firesc decît mergînd cu maşina de la Los Angeles spre Santa Barbara, de pildă, să traversezi un oraş adevărat denumit „Moş Crăciun" şi locuit de oameni reali în case „ireale".

...Casa memorială Babe Ruth se află la Baltimore, acolo unde s-a născut idolul jocului american. Ea a fost restaurată mai deunăzi, după toate regulile muzeologistice moderne. Aici — odaia unde a făcut primii paşi. Aici — sufrageria unde mînca în fiecare dimineaţă „ham and eggs". Aici, probabil curtea unde şi-a confecţionat, briceagul, primul băţ cu care să dea în minge. Destul de complicate, lucrările au necesitat jumătate de an de reconstrucţie scrupuloasă, costînd 80 000 (optzeci de mii) de dolari, dintre care 40 000 provin din donaţiile admiratorilor, 20 000 din bugetul municipalităţii, iar restul din bugetul statului respectiv. Casa pe frontispiciul căreia stă scris cu mari litere albe: „Bab Ruth s-a născut aici!", se prezintă asemeni unui mic complex basseballistic, cuprinzînd — între altele — o sală de spectacole (auditorium) unde turiştii pot viziona, înregistrate pe peliculă, meciurile memorabile ale eroului. În acelaşi timp comitetul de organizare a emis monezi comemorative cu chipul lui B.R. (1 dolar). Şi, în acelaşi timp, contra sumei de 100 dolari, orice persoană particulară sau instituţie obştească poate „cumpăra" una din cele 714 „lovituri celebre" ale lui Babe Ruth, primind în schimb dreptul de a avea o plăcuţă comemorativă pe zidurile muzeului. E ca şi cum ai achiziţiona goluri-idee. E ca şi cum oborenii, inaugurînd muzeul Ozon ar pune în vînzare golurile lui „Nas", împodobind casa cu plăci gen: „Golul înscris în meciul Rapid — Dinamo, 18 noiembrie 1957, minutul 48".

Şi dedesubt:

Vasile I. Vasile, Calea Moşilor 12.

AL. MIRODAN

New York, mai 1970.

VÎNĂTOREŞTI

„Medievalul" pădurii

Călătorind primăvara pe cărările pătate cu zăpadă ale muntelui auzim adesea, în prima parte a zilei, la apropierea coastelor împădurite de sub înălţimea crenelată cu stînci, un sunet de cadenţă rapidă şi egală ce poate fi închipuit drept troznetul unei crengi împinsă de vînt.

Dar sunetul se repetă la fel, din orice direcţie sau distanţă. E glasul cocoşului de munte. Are, e drept, ceva lemnos în el (poate fiindcă neamul i-a apărut în pădurea cea mai adîncă), asemănător tocatului grăbit al vecerniei sau roţii troznitoare a tocilarului, de unde i-au revenit potrivite şi denumirile populare de „tocat" sau „tocilat".

Pasărea de siluetă masivă, întunecată, se desprinde înainte de venirea lui april din castelul de stînci şi cetină, al cărui simbol pare că este de veacuri, coboară spre locuri cunoscute de generaţii — luminişuri sau margini de pădure — zboară la mică înălţime peste drumuri turistice, cabane şi cîteodată chiar case, sub imboldul unei chemări mai puternice decît oricare alta. Îi ard purpuriu, peste pleoape, două pete ca încă o pereche de ochi aprinşi pe negrul capului de zbuciumul clipelor ce-l încearcă. O dată cu înserarea îşi află popas sub vîrfuri de molid, peste locurile de „rotit" sau „bătaie" în parte cunoscute de către oamenii ce vin spre el cu arma şi mai rar cu aparatul fotografic.

Aici, zăpada afundată în jurul trunchiurilor se menţine mai îndelung, învăluită în umbră şi tăcere, brăzdată doar de ghiarele cu vîrzobi de pană ai cocoşului, coborît odată cu zorile la locul de luptă şi chemare a dragostei, după ce a „tocat" un timp înainte şi i-au răspuns glasuri asemănătoare. Se află peste locul ce-l va stăpîni şi nuntă va face unul singur, unul, pe care, dacă eşti cu adevărat vînător şi iubitor al naturii, nu-l doreşti să cadă la focul de armă. Greu de ghicit este însă cavalerul învingător de către cel ce se strecoară, cu frigul muntelui în ceafă şi precauţiuni de apaş, spre locul unde glasul de viaţă al păsării a devenit acum poate unul de moarte. Auzi cocoşul, dar nu-l deosebeşti încă din negrul cetinei. Aştepţi zorile cu o încordare ce se transformă într-un tremur mărunt, intermitent, al întregului corp. Arma parcă este cînd uşoară, cînd foarte grea... Şi el se află aproape, în bătaia ei, dar nu-l vezi... Cînd cîntă, mandibula în deschidere îi astupă orificiul auditiv. Poţi să tragi, nici zgomotul armei nu-i va fi în auz. Dar cătarea din buza ţevii cere direcţia pe văzute, nu pe auzite. De-ar veni odată lumina!... Lumina care face la început să-i sclipească arămiu penele pieptului ca solzii unei armuri lustruite. Vor apare apoi în luciri metalice verzui alte pene sub mantia întunecat-surie a aripilor uşor lăsate şi a cozii în evantai. Şi dacă vei reuşi să-i distingi pata roşie, stăruitoare, a chiului, sau „barba" formată dintr-un mănunchi de pene negre, ai să regreţi că nu ai ataşat la ţevile armei un aparat de luat vederi. Dacă îl ai cumva în locul armei, poţi obţine o poză unică sau un scurt metraj deosebit, după cum este de fotografiat sau de filmat, dar teleobiectivul să nu lipsească în ambele cazuri... Şi cititorul revistei, în care va apare imaginea, sau spectatorul de film vor fi mulţumiţi să-l vadă pe cocoş şi altfel decît atîrnat de cioc sau picioare, lîngă arma ce l-a răpus cu alică de iepure.

Constantin EFRIMESCU

NASTAC

Nu sînt un obişnuit al galelor de box. De aceea nu l-am văzut prea des boxînd pe Năstac. Mărturisesc că, în momentul în care Ţopescu îl prezenta telespectatorilor, în întîlnirea cu Monea, din penultima gală a campionatului republican pe echipe, încercam dezagreabila senzaţie că-l voi vedea în postura de punching-ball (îl rog să mă ierte!). Aveam atît de proaspătă în memorie imaginea dezlănţuitului Monea, din memorabila finală a „europenelor", cu Pozniak.

Dar, ce revelaţie în clipa care preceda intrarea lor în luptă, o inspirată mişcare a camerei de luat vederi, abil manevrată pe fizionomiile lor, ne-a dezvăluit cu o viteză uluitoare lumea lor de gînduri şi sentimente. Aproape am intuit desfăşurarea celor trei reprize care urmau. De-o parte, transfigurarea hotărîrii împrumuta chipului lui Năstac o anume lumină, pe care sînt sigur că a sesizat-o şi partenerul său de întrecere. De cealaltă parte, Monea, al cărui profil părea despicat din stîncă printr-o singură lovitură, îşi scruta adversarul, cu un calm olimpian, nu fără un uşor aer de satisfacţie pe care, evident, conştiinţa puterii i-l împrumuta. Ştiam că de partea lui Monea stă reflexul propriu felinelor, gestul calculat, inteligenţa şi experienţa acumulată în atîtea încercări, că victoria cu greu îi poate scăpa. Am înţeles, însă, că Năstac va lupta cu demnitate şi ardoare. Şi am simţit nevoia să fiu alături de el, nu din pornirea de a apăra pe cel slab.

A fost o luptă pasionantă, şi nu de puţine ori am simţit o strîngere de inimă la iureşul directelor lui Monea. Năstac a boxat, însă, cu o voinţă admirabilă, fără a se fi lăsat influenţat de faima şi puterea adversarului său, reuşind în finalul partidei să-l trimită la podea prin două croşee magistral plasate.

Năstac a părăsit ringul învins, dar nu înfrînt. Cu aceeaşi privire hotărîtă, aureolată de sentimentul că reuşise să-şi învingă teama şi îndoiala, cu conştiinţa că îndrăznind mai mult va putea, în curînd, mai mult. Axel Munthe, fără a se fi referit la box, avea dreptate: totul e „să îndrăzneşti, să vrei, să ştii, să te înfrîngi".

Spre bucuria mea, l-am cunoscut pe Năstac.

Ion MATEI

POETUL OCTAVIAN GOGA, DESPRE VIRTUŢILE PARAŞUTISTEI

La 28 mai 1933, poetul *Octavian Goga* depunea în calitatea sa de membru al Academiei Române o propunere pentru atribuirea *Premiului de virtute*, din acel an, paraşutistei românce *Smaranda Brăescu*. Premiul fusese înfiinţat de înaltul for cărturăresc, pentru valorificarea unui legat testat de Nicolae Mavrogheni, pentru răsplătirea unei fapte de înaltă virtute. El reprezenta şi o însemnată valoare materială, dincolo de înalta lui semnificaţie morală: 111 lire sterline, care la cursul zilei, pe atunci, echivala cu 70 000 lei. În primă ediţie, premiul fusese atribuit domnişoarei Artemiza Nicolau, care din salariul ei de modestă împegată întreţinea şapte copii orfani.

Este semnificativ să parcurgem textul propunerii făcute de poetul Octavian Goga, impresionat de isprăvile paraşutistei Smaranda Brăescu, recordmană mondială la înălţime:

„Propun ca Academia Română în sesiunea ei actuală să acorde „Premiul de Virtute Mavrogheni" domnişoarei Smaranda Brăescu, cunoscuta paraşutistă.

Cînd fac această propunere, îmi dau seama că nu mă îndepărtez cituşi de puţin de spiritul literilor fundaţionale, care interpretează virtutea în sensul abnegaţiunii şi a jertfei şi vrea să recompenseze aceste calităţi sufleteşti.

In adevăr, nu cunosc un devotament pentru o idee, manifestat cu o pornire de sacrificiu mai curată mai îndrăzneaţă şi mai nobilă decît actele eroice ale acestei fiinţe plăpînde, care primejduindu-şi viaţa de atîtea ori a stabilit un record în aviaţie, purtînd faima numelui nostru peste hotare.

Sînt convins că, prin recunoaşterea ce-i va acorda Academia, se răsplăteşte vrednicia cea mai de seamă şi că opinia publică de la noi va sublinia gestul nostru de a pune în fruntea virtuţilor cetăţeneşti curajul, într-o vreme cînd ţara simte de la un capăt la altul că va mai avea încă nevoie de el"

Premiul nu i-a fost atribuit Smarandei Brăescu, ca una care nu a întrunit majoritatea voturilor din *„conclavul nemuritorilor"*, dar propunerea în sine şi modul în care trubadurul unităţii naţionale a formulat-o rămîn ca un hrisov de înaltă preţuire în favoarea sportului, a nobilei virtuţi a riscului întru afirmarea unei idei, care cinsteşte, în deopotrivă măsură, pe poet şi pe paraşutistă.

V. FIROIU

SCUFUNDĂTORII

Bătea deunăzi vîntul, aşa de sălbatic încît a scuturat în scurt timp alba găteală a castanilor din grădină. Bătea parcă din fundul lumii, de-acolo unde se ascund vîntoasele şi aşteaptă ca, după zăpufuri ce rarefiază atmosfera, să se năpustească peste livezile înflorite şi, geloase pe toaleta lor de mireasă, să le smulgă gingaşele voaluri. Şi cum bătea astfel, îndoind frageda vegetaţie de mai la ferestrele mele, mi-au venit în minte scufundătorii pe care i-am văzut, nu demult, la Hamburg. Mi-au venit în minte fiindcă bătea şi acolo vîntul, la fel de fără răgaz şi compasiune pentru om, pom şi apă, pe malul Elbei, aproape de estuar, pe-un chei lung şi orbit de soarele alb ca un uriaş cocoloş de omăt. Trei oameni, mai curînd firavi decît voinici, îşi scoteau costumele de scafandru, în timp ce alţi trei, de aceeaşi constituţie fizică, se pregăteau să se travestească în ele.

— Sînt scufundătorii — îmi spuse prietenul meu muzician, care fiind hamburghez de baştină, cunoştea în amănunt viaţa gigantului plămîn către ocean al R. F. a Germaniei.

— Caută ceva în apă? — s-a interesat nesportivul din mine.

— Muncesc, sub apă, la ceea ce se cheamă securitatea navigaţiei fluviale: indică fisurile ce se ivesc în pereţii de beton ai malurilor, refac cablurile şi legăturile avariate de pe fundul apei, marchează porţiunile albiei ce trebuie dragate, şi multe altele.

I-am privit pe cei ce se scufundă şi m-am uitat la cei ce se înapoiaseră din adînc;

DUMINICILE UNUI NESPORTIV

nu le făceam loc în rubrica asta a mea dacă nu aflam, de la prietenul meu hamburghez de pregătirea lor... profesională. Pregătirea aceasta este pur sportivă, pe lîngă faptul că fiecare din ei este tehnician într-o anume ramură. Antrenamentul de club nu le dezvoltă atît muşchii sau sprinteneala, cît spiritul de observaţie, curajul şi spontaneitatea. Ei coboară, zilnic, într-un fluviu adînc şi larg ca o mare, în care sînt mii de primejdii neaşteptate, curente duşmănoase, ce-i pot smulge într-o clipă pe scufundători şi rupe de cordonul ce-i leagă de viaţă, bancuri de mîl de unde anevoie mai este scăpare, torenţi ce se năpustesc, prin guri de canal învîrtejate, din imensul pîntec al oraşului. Toate acestea se înving prin curaj, prin ochiul minţii, care află instantaneu soluţia pentru imprevizibilele probleme nescrise în codul meseriei. Pe pereţii clubului acestor oameni ai adîncurilor scrie: „Omul învinge prin curaj şi inteligenţă, nu prin forţă. Curajul şi inteligenţa dau cea mai mare putere!"

M-am gîndit mult timp, acolo, pe malul Elbei, în faţa întinselor pustietăţi de apă învolburată de vînt, la scufundători. Siluetele lor firave mi s-au părut, prin ceea ce aflasem despre ei, de-o nemărginită vigoare. Cu o lună înainte, chiar în acele locuri, îşi pierduseră viaţa doi: trupurile lor fuseseră pescuite după mai multe zile. Nu-i învinsese neprevăzutul sau teama, ci uzura cordoanelor de legătură. Cei ce le luaseră locul continuau să coboare zîmbind în nemărginitul uleios şi întunecat al fluviului, fără să le piară curajul.

Curajul, care e o nepreţuită virtute morală, propusă de sporturi omului de pretutindeni!

George SBÂRCEA

meditaţii inocente

Duminica trecută, am fost invitat, la prînz, de nea Teniţă. Realizările lui gastronomice — de care mi se pare că am mai pomenit, cîndva — încropite cu migală, fantezie (şi asta din te miri ce) nu numai că sînt savuros dietetice, dar te obligă la respect şi admiraţie: respectul şi admiraţia datorate unui mare bucătar şi filosof anonim, ce ca atîţia alţi bucătari şi filosofi anonimi ai acestei prea perisabile vieţi nu-şi plînge soarta şi aşteaptă să dispară cu discreţie de pe arena tumulturilor cotidiene, în acelaşi fel discret şi anonim cum a şi trăit. Am zis-o bine? Da. Am băut o prăştină explozivă de Piteşti, însoţită de cîteva măsline verzi, ca să „lunece" mai uşor, am mîncat un borş şampanizat de lobodă cu capere, o friptură de pui pe salată de fasole rece în oţet, cu felii de ouă răscoapte, cartofi, ţelină şi hazmaţuchi, am ras şi o sticlă de molan violet vinificat din viţa proprie, apoi am ieşit amîndoi la soare, printre begoniile premature de care iarăşi, pare-mi-se, am mai vorbit şi învăluiţi în mirosul înnebunitor al unor salcîmi înfloriţi prin vecini.

Nea Teniţă părea preocupat, absent. Şi la masă păruse aşa, discutase puţin... oh, nu că s-ar fi comportat ca o gazdă lipsită de interes faţă de invitatul lui, dar, ştiu şi eu? Îl rodea ceva ascuns, se vedea de la o poştă. M-am abţinut să-l întreb ce şi cum. Fiecare cu tainele lui; în plus, amicul meu e un autentic parnasian, deci adeptul superbului credo: Tăcere asupra sentimentelor intime! Eram sigur că nu va răbda să tacă, cu tot parnasianismul lui. Nici n-a răbdat.

— Aşadar, mult discutatele noastre berze au plecat...

— Ce berze?

— Nu te mai fandosi, că nu-ţi stă bine. „Naţionala", domnule. La ea mă refer. S-au dus spre ţări mai calde.

— — Ce naţională, nea Teniţă? l-am privit cu viclenie.

— Peste 16 zile, a continuat după ce mi-a aruncat o căutătură încruntă la alt fus orar, înconjuraţi de alte vegetaţii şi alţi oameni, după treizeci şi doi de ani de absenţă, de pregătiri însufleţitoare şi pline de abnegaţie... nu, inutil: mi se strînge inima.

— De ce să ţi se strîngă?

— Fiindcă nu înţeleg. S-o luăm cu binişorul, ca să înţelegi de ce mi se strînge pentru cea ce nu înţeleg eu dar poate înţeleg doar cei care trebuie să înţeleagă. Fii atent... eşti atent? La calificarea noastră în urma meciului cu Grecia (iartă-mă, am să fac: hm, hm,) a urmat o veselie de nedescris. Băieţii au fost filmaţi la televizor, au dat interviuri, s-au fotografiat aţintind visători constelaţiile septentrionului american şi central, foştii internaţionali cu părul albit ai foştelor cluburi de demult i au îmbrăţişat vărsînd suave lacrimi de recunoştinţă tardivă şi binefăcătoare, s-a scris cum s-a scris despre ei, şi toţi au invocat Plevna sau luptele de la Smirdan: „Pe ei, copii, n-aveţi teamă o s-arătaţi voi cine sînteţi!" Şi au arătat. Acum, fii din nou atent... eşti atent? A urmat ce a urmat — şi brusc, toate s-au schimbat ca pe o bandă derulată invers: băieţii au continuat să fie filmaţi la televizor da' mai rar, interviurile s-au cam subţiat, veseliei i-a luat locul o seriozitate mîndră, sceptică şi bărbătească. Foştii internaţionali şi antrenori au început să-şi dreagă glasul: „Mda... nu prea avem fotbalişti pricepeţi matale? Nu prea. Asta-i. Et, avem cîţiva puţini, şi cu puţinii ăştia" Pentru întîia oară, Guadalajara a devenit chiar balaurul cu şapte capete din poveste, pe care feţii-frumuşeii noştri tricolori să-l abordeze cu curaj prudent, fiindcă, la urma-urmelor, ce, noi plecăm să cucerim vreun titlu? Da de unde: ne ducem „să pregătim jaloanele viitoarei echipe naţionale" care, cînd va fi pusă la punct, ehe să te tot ţii. Bine, frate ce treabă e asta? De ce n-am renunţat să ne mai ducem în Mexico, pregătindu-ne serios acasă pe timp de încă treizeci şi doi de ani, ca să venim atunci perfect jalonaţi şi să le arătăm englezilor, brazilienilor şi cehoslovacilor că nu le merge cu fofirlica, să le arătăm că, vorba aia, campionatele astea mondiale nu-s chiar aşa, sate fără cîini. A renunţat Sartre la un premiu Nobel pentru literatură, puteam la o adicătelea să renunţăm şi noi la confruntarea mexicană... şi ce poziţie spartană am fi avut! Altfel, toate părerile se ciocnesc cap în cap şi nu mai înţeleg nimic şi nici nu ştiu ce vrem să înţeleagă alţii; să batem, să nu batem, să ne jalonăm poziţii viitoare, să petrecem un concediu de altitudine la Guadalajara, sau ce? Hai mai bine să te fac o tablă. Cu astea, sînt sigur că noi am cîştiga un campionat mondial: legaţi la ochi şi dînd adversarului şi o linie şi un 6'6 înainte.

Al. STRUŢEANU

ÎNTRECERE SPORTIVĂ ŞCOLARĂ

Asociaţia sportivă a Liceului „George Călinescu" (din spatele blocurilor Ferentari) organizează duminică, o importantă acţiune de masă în cadrul căreia vor avea loc întreceri de atletism, gimnastică, volei, handbal şi baschet. Startul în primele întreceri la ora 8.30.

Cronica sferturilor de veac

CÎND BUNICII FĂCEAU SPORT...

1870 • „Societatea Română de arme, gimnastică şi dare la semn" anunţă „Programa inaugurării stagiunei de vară a dării la semn:

Duminică 10—22 mai 1870". Spicuim din aceasta: „La ora 7 şi jumătate dimineaţa, domnii membri ai societăţii se adună în grădina ei din strada Vămii şi pleacă la 8 ore cu drapelul spre localul de eserciţii (Cuibul cu Barză). Eserciţiile şi concursul de dare încep la 9 ore antemeridian (...). Împărţirea premiilor se va face seara în grădina societăţii la orele 10."

„ROMÂNUL" din 5 mai 1870

• „Se face cunoscut domnilor membrii'n genere că'n toate duminicile se va ţine concurs la pistol şi carabină în noul local „Cuibul cu Barză".

„ROMÂNUL" din 30 mai 1870

1895 • „Este de netăgăduit că întrebuinţarea velocipedelor care în străinătate a luat nişte proporţii gigantice şi neînchipuite a ajuns şi la noi la o mare dezvoltare (...) Fabrica Steyer din principiu nici nu (mai) fabrichează un velociped mai greu decît maşinile de drum de 16 kilograme (...) Ne face o plăcere de a constata că ea s-a emancipat de cîrmele încovoiate în nişte forme monstruoase şi a adoptat cîrma simplă dreaptă, la modelele mai importante". Printre acestea: „maşina de curse de 9 kilograme (...), velocipedele de damă, de transport pentru magazine şi ca o deosebită specialitate, potrivit destinaţiei lor, biciclete militare"!

„ADEVĂRUL" din 6 mai 1895

1920 • **„Hipism. — Succesele maiorului Iacob Filip la Paris.** — Maiorul Iacob Filip, unul dintre cei mai fini călăreţi, binecunoscut şi apreciat în străinătate şi care a cîştigat premiul al doilea al concursului interaliat anul trecut la Paris, din nou a repurtat, zilele acestea, strălucite succese la „Grand Palais", plasîndu-se în diferite probe cu caii săi, **Kneaz şi Gioconda**, şi reuşind chiar a se clasa întîiul într-o probă însemnată". Iată ce publică ziarul „Le Jockey" despre această performanţă: „La orele trei şi jumătate a început premiul „La Haye—Jousselin", probă de obstacole pentru caii de orice vîrstă şi de orice naţionalitate, încălecaţi de gentlemeni. Numărul mare al concurenţilor, greutatea obstacolelor şi lungimea parcursului care cuprindea 14 obstacole pe 2 tururi şi jumătate de pistă a făcut această probă foarte interesantă. Ea a revenit maiorului Iacob Filip cu calul „Kneaz", care a cîştigat premiul de 800 franci".

„VIAŢA SPORTIVĂ", nr. 7— mai 1920

1945 • **„O mare surpriză ieri la A.N.E.F.: Timişoara a dispus de Cluj: 4—3 (4—1).** Cîteva amănunte despre acest meci. Golurile au fost înscrise în ordine de Andrei Rădulescu (T) în minutele 14 şi 15, Bonihadi (C) în min. 17, Andreescu (T) în min. 18, din nou Andrei Rădulescu în min. 33; după pauză, Bonihadi în min. 59 şi 62 (din penalti) a marcat ultimele două goluri.

Echipa clujeană are însă o stea autentică, pe mijlocaşul Petschowski".

„SPORTUL POPULAR" din 15 mai 1945

Documentar de **Dorin ŞTEFLEA**

Viaţa Sportivă

Coperta uneia dintre cele mai cunoscute publicaţii polisportive apărută imediat după primul război mondial: „Viaţa sportivă".

INVITAŢIE PE STADIONUL „METALUL"

Duminică dimineaţă, pe stadionul Metalul din Capitală este programată o mare serbare cultural-sportivă organizată de CEFS, sectorul 3, în colaborare cu organizaţiile de UTC. In program, finalele pe sector ale unor competiţii de volei, baschet, handbal şi fotbal, întreceri de atletism şi judo.

Primii clasaţi la acest veritabil festival al primăverii vor fi răsplătiţi cu frumoase cupe, medalii şi diplome.